

Anička a divadlo

Ivana Peroutková

Ilustrovala Eva Mastníková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička a divadlo

Ivana Peroutková

Anička a divadlo

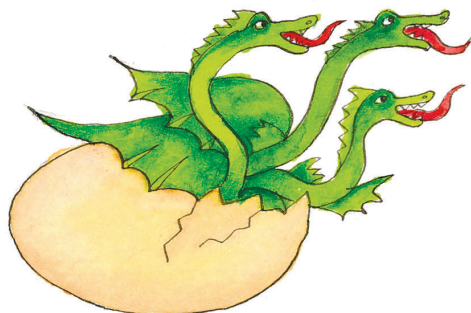
Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2015
Illustrations © Eva Mastníková, 2015

ISBN 978-80-00-03902-2

Jak to vlastně začalo s loutkovým divadlem

Byl červen a děti už se těšily na prázdniny. Ale Anička s Tarkem měli docela jiné myšlenky. Ti dva totiž spolu hráli loutkové divadlo.

Všechno začalo minulý rok na podzim. Jednou si ve třídě o přestávce povídali u okna. Tarek tenkrát zase vyprávěl o loutkovém divadle, a že zrovna přemýšlí, jak se ze pštrosího vejce jako narodí drak. Anička byla velice napnutá, na co přijde. Jenže zrovna zazvonilo a oba museli zpátky do lavic.

Od toho rozhovoru Anička na loutkové divadlo nemohla zapomenout. Tolik si v něm přála hrát. Jenom se obávala, jestli Tarkovi nepřipadá hloupá. Měla k tomu bohužel důvod. V létě na koupališti málem neuhodla hádanku, co je tropické slunce, které hasí žízeň. Tarek jí musel napovídat, a když Aničce přece jen svitlo, že je to džus z tropického ovoce, řekl: „No, blik, cvak, konečně.“

Takže kvůli téhle hádance Anička o svém tajném přání hrát divadlo dlouho mlčela. Až se jednoho odpoledne s Tarkem náhodou sešli v parku. Ten den měla Anička zamazaný obličej od barevných kříd, a tak ji Tarek zavedl k fontánce s vodou. Nabídl se, že jí umyje čelo. Pak spolu pozorovali kapky vodotrysku, které tryskaly a třpytily se v červeném slunci. Možná Aničce dodaly odvalu, a ona se zeptala: „Už se ti z toho pštrosího vejce narodil drak?“

„Dávno,“ mávl rukou Tarek. „Teď musím vymyslet, jak by mohl z tlamy vydechnout kouř.“

„Kdybych...“ ozvala se nesměle Anička, „kdybych to trochu uměla, mohla bych ti s tím divadlem pomáhat?“

A Tarek souhlasil, tedy doslova řekl: „Mně by se to náhodou docela hodilo.“

Tehdy u fontánky si však Anička přála ještě něco. Něco, co ji samotnou překvapilo a při čem se malinko zastyděla. Představila si, co by se asi stalo, kdyby dala Tarkovi pusu. Samozřejmě že mu ji nedala. Ale od té chvíle na tu pusu docela často myslela. Ovšem tajně! Nikomu se nesvěřila. Napsala to pouze do svého deníku.

Tarek byl opravdu úžasný kluk. Při nacvičování divadla měl tolik nápadů a byla s ním ohromná legrace. No a kromě toho se Aničce vážně moc líbil.

Jeich první společná pohádka se jmenovala O princí z Kaštanového království. Začínala tím, že se na břehu moře za strašné bouře narodil trojhlavý drak, který měl zálusk na princeznu. Princezně se však podařilo utéct a schovat se v jeskyni. Jenže v temném úkrytu neměla nic k jídlu ani k pití. Myslela si, že není žádná naděje a že v jeskyni opuštěně zemře. Vtom se objevil princ Kaštan

z Kaštanového království! Pustým lesem dojel na koni ke skále, kde právě číhal drak. Došlo ke krutému zápasu. Dlouho to vypadalo nerozhodně, až princ Kaštan napačil do hrozných dračích chřtánů kaštiny, čímž saň zabil. Osvobodil princeznu a odvezl si ji do svého království.

Byla to docela jednoduchá pohádka, a přece při ní Tarek s Aničkou vymysleli spoustu věcí. Třeba stříbrný déšť znázornili padajícími kousíčky alobalu. Nebo do zahrady stříkli fialkový sprej, aby voněla. I narození draka z vejce vyzkoumal Tarek chytře. Použil vyprázdněnou pštroší skořápku, draka za ni schoval a postupně vysunoval dračí hlavy.

K pohádce Anička dokonce napsala slova písničky, kterou zpívala coby princezna uvězněná v temné jeskyni. Hudbu napsal Aniččin dospělý kamarád Adam.

Celému představení chyběla jen kulisa ponuré jeskyně. A tu nakonec krásně namalovala spolužačka Dita. Takže kamarádi mohli svoje představení ukázat.

Jenže! Jenže zrovna v tu dobu Anička odletěla s rodiči k moři do Egypta, a tak se divadlo nekonalo. Brzy nato odjela s kamarádkami Ditou, Juljou a Katkou na hory. Pak se s Tarkem rozhodli, že nazkouší ještě upíří pohádku a taky pohádku o cirkuse. Ale protože se Aničce o Velikonočích narodil bratříček Štěpánek, na divadlo neměla moc času. No a v květnu Anička odcestovala až do Austrálie, takže nacvičovat nemohla vůbec, zato si psala cestovatel-ský deník.

A teď tu byl červen. Všichni chtěli před prázdninami jejich loutkové představení vidět. Anička s Tarkem se tedy konečně museli domluvit, co vlastně budou hrát. A nejen co. Pokud chtěli pozvat hodně diváků, potřebovali najít větší prostor, než poskytoval Tarkův pokojíček.

Kde takové místo najít? To Anička s Tarkem zatím nevěděli.

Anička, Štěpánek a důležitý rozhovor s Tarkem

V pondělí bylo už 10. června. Jakmile skončilo vyučování, Anička přistoupila k Tarkovi a rázně řekla: „Tarku, dneska půjdeme k nám. Sice nevíme, kde budeme hrát, ale musíme všechno promyslet. Zaprvé co budeme hrát. A zadruhé kolik lidí pozveme.“ Načež vesele dodala: „Aspoň uvidíš, o kolik bráška vyrostl. Za tři dny mu bude přesně šest týdnů.“

„Šest týdnů?“ zasmál se Tarek. „To je míň než celé prázdniny.“

„Jenže pro miminko je to hodně,“ prohlásila významně Anička. „Kdybys ho viděl při koupání! On sebou tak roztomile vrtí. A taky se směje!“

„A mluví?“ zeptal se vážně Tarek.

„To ještě ne,“ odpověděla Anička. „Teda mluví, ale říká jenom grrr a aííí nebo eííí.“